

ЛЕВ ТОЛСТОЙ
ФИЛИПЧО
ИСТИНСКА СЛУЧКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, —

chitanka.info

Имаше едно момче, наричаха го Филип. Веднъж всичките деца тръгнаха на училище. Филип взе шапката си и също искаше да иде. Но майка му каза:

— Закъде се гласиш, Филипчо?

— За училище.

— Ти си още малък, не е за тебе. — И майка му го остави в къщи.

Децата отидоха на училище. Бащата още заранта отиде в гората, майката отиде да работи с надница. Останаха в къщи Филипчо и баба му на печката. Омръзна на Филипча да седи сам, бабичката заспа, а той почна да си търси шапката. Своята не намери, взе вехтата бащина и тръгна за училище.

Училището беше зад селото до църквата. Когато Филипчо вървеше през своята махала, кучетата не го закачаха, те го познаваха. Но щом излезе при чуждите дворове, изскочи Жучка, почна да лае, а след Жучка голямото куче Волчок. Филипчо търти да бяга, а кучетата след него, Филипчо почна да крещи, спъна се и падна. Излезе един селянин, пропъди кучетата и рече:

— Къде, немирнико, тичаш сам?

Филипчо нищо не каза, подбра си полите и се втурна да бяга с всички сили. Дотърча до училището. Пред вратата нямаше никого, но се чуваше как в училището ехтят гласовете на децата. Страх обзе Филипча: ами ако учителят ме прогони? И започна да мисли какво да направи. Ако се върне назад — кучето пак ще го заяде, в училището да иде — от учителя го е страх. Край училището мина една жена с ведро и рече:

— Всички се учат, а ти какво стоиш тук?

Тогава Филипчо влезе в училището. В преддверието свали шапката си и отвори вратата. Цялото училище беше пълно с деца. Всички викаха своето си, а учителят с червено шалче ходеше по средата.

— Ти какво искаш? — викна той на Филипчо.

Филипчо стискаше шапката си и нищо не говореше.

— Но кой си ти?

Филипчо мълчеше.

— Да не си ням?

Филипчо тъй се беше наплашил, че не можеше да говори.

— Тогава иди си в къщи, щом като не щеш да говориш.

А Филипчо искаше да каже нещо, но гърлото му беше пресъхнало от страх. Той погледна учителя и заплака. Тогава на учителя дожаля за него. Той го помилва по главата и запита децата, кое е това момче.

— Това е Филипчо, братът на Костюшка. Той откога моли да го пуснат на училище, но майка му не го пуца, затуй скришом е дошъл в училището.

— Тогава седни на чина до брата си, а пък аз ще помоля майка ти да те пуска на училище.

Учителят започна да показва на Филипчо буквите, но Филипчо ги знаеше вече и умееше малко да чете.

— Хайде, сричай си името.

Филипчо рече:

— Фе-и-фи, ле-и-ли, пе-че-о-пчо.

Всички се засмяха.

— Юнак — каза учителят. — Но кой те научи да четеш?

Филипчо се пристраши и каза:

— Костюшка. Аз съм досетлив, изведнъж разбрах всичко. Аз съм много хитър!

Учителят се засмя и рече:

— Не бързай да се хвалиш, ами се учи.

Оттогава Филипчо почна да ходи с децата на училище.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.